

Elena Mady

WSOY

Tekijä kiittää Taiteen edistämiskeskusta, WSOY:n kirjallisuussäätiötä
ja Alfred Kordelinin säätiötä.

Teksti © Elena Mady 2016
ISBN 978-951-0-41323-8
Painettu EU:ssa

Elena Mady
Varjo

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Odota, aika,

vielä vähän!

Anna mun olla,

jäädä tähän.

Anna mun unohtaa,

haavoja nuolla.

Älä kerro, että pahuus

ei tahdo kuolla,

vaan se valvoo ja vaanii

mua jossain,

kaiken rakkaan ja kauniin

toisella puolla...

OSA I:

Me

1.

Raaps, raaps, kriik.

Mitä hittoa?

Ääni tunkeutui uneeni, jossa pieni kettu juoksi edelläni yhä nopeammin. Yritin saavuttaa sitä, mutta sen hahmo katosi heräämistä enteilevään sumuun.

Raaps, raaps, skriik.

Silmäni rävähtivät auki.

Kuka?

Sydän pumppasi lyijynraskasta pelkoa keuhkoihin, rintaan, raajoihin. Haukkasin ilmaa kokeeksi. *Aha. Hengitys toimii.*

Aloin tehdä inventaariota. *Missä olen? Olenko?*

Olen – ruksi. Pulssini hidastui. En ensin muistanut, että mikään oli muuttunut. Sitten muistin, että kaikki oli. *Tai ainakin melkein.* Rauhoituin huomattessani, että ääni tuli ikkunasta: ei ollut puun vika, että tuuli piiskasi sen oksia ruutua vasten. *Ei hätää, Alex, kaikki hyvin.* Sarjamurhaajahuoltajani oli vankilassa – *ruksi.* Ei siis pelkoa, että heräisin sänky tullessa tai kuolisin kallo ensin murskattuna ja sitten pää ammuttuna tohjoksi. No, teknisesti kuolisin vain kerran. Ampuminen tapahtuisi *post mortem*.

Haukottelin. Minkälainen *modus operandi* kallonmurskaaminen oikein oli? Myrkky oli paljon siistimpi tapa listiä lähimmäisiä. Etäisempi ainakin. En tainnut ymmärtää murhaamisen

psykologiaa. Miksi olisin? Olin ollut kohde, yleisö. Kallot oli murskannut kiltin ja hauraan oloinen huoltajani. Puun rytmikäs morsetus ruutuun kiihtyi: raaps, raaps, kriik, kriik. Venyttelin, ja ote ympärilläni tiukkeni.

»Kettu-uni?» kuului uninen kysymys.

»Mm-mm.»

»Faitko fen kiinni?» Kyseessä oli tilapäinen, tyynyn aiheuttama ässävika.

»En.»

Jesse kohotti kasvosensa ja haukotteli. »Älä masennu. Ehdit yrittää uudestaan. Kello on vasta...», hän vilkaisi rannettaan, »...kuusi.»

Takaisin olennaiseen: Jesse oli minun – *ruksi* – kuka sitten olinkin. Ja minä *niin* hänen. »Mä en käsitä, miksen saa sitä koskaan kiinni.»

»Kaikki hyvin, Alex», hän haukotteli ja nukahti sitten uudelleen, niin kuin vain pikkulapset ja miehet osaavat.

»Et sinä sitä tiedä», kuiskasin, mutta annoin Jessen nukkua.

Tutkin käsivarttani. Toisin kuin Jesse, nukkuva hakkerini, joka sai sieluni hyräilemään ja ihoni tanssimaan tahtiinsa, käsivarteni ei teknisesti ollut minun. Katsoin täkin alta pilkottavaa siroa säärtä ja jalkaterää. Lähetin jalalleni käskyn, ja se potkaisi untuvatäkkiä pois päältäni kuuliaisesti. Silti sekään ei ollut minun, kuten ei mikään muukaan osa fyysistä olemustani. Tästä huolimatta oloni tuntui jo luontevalta, jopa kotoisalta, Sara Alexandra Winterin timmissä kropassa ja dramaattisessa elämässä.

Mutta se ei ollut sama asia. Ei, vaikka en enää ollut yksin salaisuuteni kanssa – *ruksi*. Jesse tiesi, mikä olin ja kuka en ollut. Hän tiesi, että olin vaihdokas. Olin kuin käentytty, joka

oli joutunut väärään pesään ja eli nyt väärää elämää. Jesse tiesi, että olin kuollut ennen aikojani ja unohtanut itsestäni melkein kaiken. *Kaiken merkityksellisen*. Mutta olin silti hyppääjä. Jos kertoisin muille, että olin syntynyt toiseen tyttöön ja toiseen elämään, minut vedettäisiin pois. Minut saatettaisiin vetää pois milloin vain myös siksi, että olin vaarantanut kaiken ja kertonut totuuden Jesselle. Ainakin uskoin asian olevan siten, sillä niin oli jo melkein käynyt.

Se oli yksi syy siihen, miksi en ollut aamuihmisiä. Siitä lähtien, kun olin avautunut Jesselle ja samalla riskeerannut olemassaoloni, olin nukahtanut joka ilta tietoisena, että yö saattoi olla viimeiseni. Olin herännyt unesta henkeä pidätellen, miettien ja analysoiden, olinko edelleen olemassa. Olinko tässä ja nyt, Alex Winter, tyttö joka teeskentelin olevani, vai enkö ollut enää kukaan. Koska voiko olla olemassa, jos on unohtanut, kuka on?

Iänikuiset arvoitukset saivat minut puremaan tyynyä turhautuneena. Johtolanka sekin. En selvästi ollut filosofi, koska eksistentiaalinen angstini ei saanut minua hurmioon.

Silitin Jessen poskea. Oikea elämä oli syvältä, etenkin silloin, kun sitä janosi ja halusi. Olisi luullut, että kun vihdoin saa hakkerinsa ja selättää kohtalonsa, niin loppu olisi tyyntä liplattelua leppoisisilla lemmen laineilla. Mutta se ei ollut. Elämä jatkui ja arki jatkui, kunnes – vedin käteni pois Jessen kasvoilta. Kunnes hakkerit lähtivät opiskelemaan toiseen kaupunkiin ex-tyttöystäviensä kanssa, neroja kun olivat. Ja minä jäisin yksin. Ei vielä. Ei tänään, mutta kohta.

Raaps, raaps, kriik. *Sinä sen sanoit, puu. Iik!*

Jesse kääntyi unissaan. Olimme kuin ruokalusikka ja jälkiruokalusikka, kiinni toisissamme käsivarsien solmulla. Tuli kuuma Jesse... Kirjaimellisestikin. Minua hiostutti, mutta

makasin liikkumatta Jessen sylissä. Aamu oli tullut, eikä ollut tapahtunut mitään pahaa. Suljin silmäni ja uskalsin nukahtaa vielä hetkeksi.

Kaikki on hyvin, kaikki on hyvin, kaikki on... Olikohan mantaraan pakko uskoa, jotta se toimi?

Jossain vaiheessa puun tanssi ruutua vasten lakkasi. Vais-tosin hämärästi, että toisenlainen, pehmeämpi lyömäsoitin oli astunut kuvioihin, kun joku paukutti ovea vasten tam, tam, tam. Karhean sänkinen suukko, lattialankkujen ja oven narina, kahden nelijalkaisen, suuren ja pienen, aamuintoinen sängynvaltaus – *ruksi*. Oli aika.

»Lenkki?» Jesse kysyi kotvasen kuluttua, työnsi Aarteen sängystä ja narrasi sen ulos ovesta. Kissa-kissa maukui omahyväisenä ja parkkeerasi Aarteen lämmittämään kohtaan. Sen ilo oli lyhytaikainen, sillä Jesse kantoi sen käytävälle ja sulki oven.

Virnistin. »Etkö muista? Tapaan Harrin», vastasin ja näpräsin auki Jesseltä saamaani synttärimedaljongin lukkoa. »Hyp-pään vain nopeasti suihkuun.»

»Ai niin.» Jesse painautui aivan kiinni minuun ja auttoi ketjun hitaasti kaulastani.

Väristys, henkäys.

»Hei Alex... Kimppasuihkut on ekologisia», Jesse sanoi käheästi.

Ruksi.

Makoilin raukeana sängyllä, kun Jesse vihdoin avasi uudestaan makuuhuoneen oven. Aarre odotti sen takana ruokakuppi suussaan, ja Kissa istui vieressä pyylevällä pyilyllään. Aarre haukahti, kuppi putosi lattialle ja kaverukset pomppasivat uudestaan sängylle ja sitten taas alas Jessen perässä. Oli hänen

vuoronsa toimittaa aamupalaruljanssi nelijalkaisille. Vedin päälleni pinkin hupparin ja farkut ja astelin ikkunan luo. Ruutua vasten raapineen kirsikkapuun oksien lomasta pilkotti palanen valkeaa. Pilkahdus kuului matalana maan muotoja halaavaan käärmemäiseen rakennukseen. Tarinani Alex Winterinä oli alkanut siellä reilu vuosi sitten, ja siellä se oli melkein myös päättynyt. Vedin hiukseni ponnarille. Mitä karkumatkoihin tulee, omani oli lyhyenlöntä. Murhatalo, kuten aikaisempaa kotiani nimitin, oli silmäkantaman päässä. Silti tunsin itseni niin turvalliseksi uudessa kodissani, että olisin voinut olla toisella puolella maapalloa.

Katselin ympärilleni. Käsittämätöntä, mitä kaikkea oli ehtinyt tapahtua. Sen jälkeen kun sarjamurhaajaksi paljastunut tätini ja huoltajani Laura Luoto oli yrittänyt päästää minutkin päiviltä, olin astunut entiseen hulpeaan ekokotiini vain käytännön syistä. Sen sijaan olin vuokrannut Jessen mummon vanhan talon. Kätevä ratkaisu kaikin puolin. Mummon mansardikattoinen pitsihuvila sijaitsi nimittäin Jessen naapurissa. Asuin virallisesti yksin, mutten käytännössä. Jesse asui kanssani. *Autuaallisen ihanaa.*

Paitsi että kohta olisin yksin myös käytännössä.

Tapaamiseni Harrin kanssa oli murhatalossa. Rannekelloni mukaan olin vain vähän myöhässä.

»Alex, kahvi on valmista!»

»Tullaan!» huusin.

Seurasin nenääni keittiöön, missä odotti hellapannulla keitettyä espressoa ja kuumaa maitoa. »Kiitti. Vain ani harva Einstein keittää näin hyvää kahvia. Miten olisi baristan ura? Essu eteen ja menoks. Kirjoitan sulle killerisuosituskirjeen», ehdotin Jesselle.

»Ei käy. Hoidan vain privatilauksia.»

»Arvasin.» Ylipätevistä ei ollut mihinkään käytännölliseen.

Oli edelleen kesä, mutta vihreä ei enää hakenut huomiota asenteellisen neonvärisenä, kuten keväällä. Se oli varttunut lempeämmän sävyiseksi. Se merkitsi vain yhtä seikkaa: syksy oli tulossa. Huokaisin. Sitten löntystin seinäkalenterin luo ja piirsin siihen ruksin.

Jesse nauroi. Hänestä olin dramaattinen. »On aamu, ja sä ruksaat jo päivän menetetyksi.»

»So? En tahdo unohtaa.» Jesse oli lähdössä opiskelemaan tietotekniikkaa Aalto-yliopistoon, joten merkkasin kuluneita päiviä mustalla tussilla kalenteriin.

»Siitä ei taida olla pelkoa», Jesse kommentoi kuivasti. Sitten hän pörrötti hiuksiani. »Mähän ehdotin välivuotta. Mitäs et suostunut.»

»Miksi sä yrität aina ratkaista ongelmia? En mä halua, että pidät välivuoden. Tahdon, että menet opiskelemaan. Mutta kai henkilö saa kärsiä?»

Jessen ilme viesti, ettei hän ymmärtänyt minua lainkaan. Join kahviani synkkänä.

»Kärsi pois. Tosin mulla on parempi idea», Jesse sanoi.

»Mikä muka?»

Jesse katosi olohuoneeseen, kolisteli siellä hetken ja palasi takaisin kantaen korkeaa kekoa pahvilaatikoita. »Trivial, beibi. Mumi oli fani. Tässä ei ole edes kaikkia, vaan niitä löytyy lisää. Näitä on kahdeksankymmentäluvulta lähtien.»

Jesse oli saanut päähänsä, että Trivial Pursuitin pelaaminen voisi olla avain menneisyyteeni. En tiedä, miksi vastustin ideaa. Ehkä siksi, että pelkäsin, etten taaskaan muistaisi mitään, että

pelii saisi vain mieleni entistä matalammaksi. »Pelaa keskenäs vain.» Pörrötin vuorostani Jessen tukkaa anteeksipyyntöksi.
»Lyön vetoa, että voitat. Mä menen nyt.»

2.

Astuin lasitetun kuistin läpi ulos omena- ja kirsikkapuiden vehreyteen. Minulla ei ollut menneisyyttä, mutta talolla oli. Sora narskui tennareiden alla, kun suuntasin portista ulos ajotielle ja kohti tapaamistani asianajaja Harrin kanssa. Jokaisella ottamallani askeleella vastuu harteillani kasvoi ja painoi ryhtiäni kasaan. Kun avasin valkean käärmetalon oven, olin jälleen Sara Alexandra Winter, edesmenneiden Anna ja Alexander Winterin ainoa lapsi ja WinTec-yhtiöiden omistaja. Petturi, teeskentelijä, vaihdokas.

»Hei Alex», Robert Harri – Prinssi Harryn keski-ikäinen vastine – tervehti olohuoneesta käsin; olin hommannut hänelle avaimen.

»Hei Robban. Mitä asiaa?»

»Sinun on paras istua alas.»

»Huonoja uutisia?» naurahdin. Dekkarifilmeissä omaisia pyydetään aina istumaan alas, kun heille kerrotaan että X on kuollut. Tai Y. Tai...

Harrin ilme oli kireä.

O-ou! Istahdin sohvalle.

»Se koskee Lauraa... Ja Beniä.»

»Mitä heistä?» mutisin. »Laura on vankilassa odottamassa oikeudenkäyntiä. Saksion ja muidenkin poliisien mukaan homma on selvä ainakin Vera Antonin murhan suhteen, ja Ben Stilmanin murhastakin on todistusaineistoa. Vai onko jotain sattunut?» Winterien yhtiökumppani Ben Stilman oli aivan harvinaisen

kuollut. Ei samalla lailla *pseudokuollut* kuin minä, vaan oikeasti. Tiedän asian varmasti. Löysin nimittäin ruumiin, eikä sillä ollut enää takaraivoa.

Harri tuijotti tummia sukkiaan. Niissä oli ohuita vihreitä raitoja. Se oli hänelle radikaalia pukeutumista. »Ben testament-tasi WinTecin osakkeensa Lauralle.»

Luiden lisäksi olin perinyt emännältäni menestyksekkään ympäristöteknologiayrityksen. WinTecin aurinkopaneelit ja tuulimyllyt, markkinoiden parhaat, olivat löytäneet tiensä moneen muuhunkin paikkaan kuin tänne. Yritys takoi tasaisen hulppeaa tulosta, joka rahoitti niin oman elämäni kuin innovatiivisen tutkimuksen ja tuotekehittelynin.

»Tä?»

»Aivan. Lauralle. Joten joko se vahvistaa näyttöä Lauraa vastaan...»

»Tietysti vahvistaa!» ilahduin. »Naisella oli kiistaton motiivi!»

»...tai sitten se voidaan tulkita läheisyydeksi. Mutkikasta se on joka tapauksessa.»

»Haloo – ei kai *Laura* voi periä sen ihmisen osakkeita, jonka hän murhasi?»

»Ei... Ei, jos murha näytetään toteen ja *Laura* tuomitaan. Oli miten oli, minusta sinun piti saada tietää. Ja vielä yksi asia: Lauralla on näköjään ollut varaa palkata varsinainen unelmatiimi hoitamaan puolustustaan. Ehkä he tekevät töitä siinä toivossa, että voittavat jutun ja palkkapäivä koittaa voiton jälkeen. Luran osuus WinTecistä tekisi hänestä varakkaan ja vaikutusvaltaisen naisen, etenkin jos uusi teknologia osoittautuu toimivaksi.»

»Mitä sillä on väliä?» tuhahtin. »Minkään valtakunnan tiimi ei tee Laurasta syytöntä.» *Vai tekikö sittenkin?* Mieleen

tupsahtivat suuren maailman O.J. Simpsonit ja kotoiset Auerit. Syyllisyys ja tuomiot eivät aina tuntuneet kulkevan käsi kädessä, vaan vähintään epäily jäi elämään.

»Toki Laura on syyllinen. Mutta loppujen lopuksi vain sinun murhayrityksellesi löytyy todistajia.»

»Eli Jesse ja minä?»

Harri nyökkäsi. »Aivan. Joten... pitäthän itsesi turvassa? Onhan Jesse sinun kanssasi?»

»On, koko ajan.» Paitsi että kohta ei olisi. Ei sitten, kun hän lähtisi kouluun.

Huomasin hytiseväni, vaikka ei ollut kylmä. Ennen kuin Laura oli viety pois – heti sen jälkeen, kun hän oli yrittänyt murhata minut – hän oli huutanut jotain siitä, ettei ollut toi-minut yksin. En ollut juuri miettinyt asiaa. Ehkä olisi pitänyt.

»Mitä muuta asialistalla on?» kysyin ääni kireänä Harrilta. Sen oli pakko olla piristävämpää.

Sieltä löytyi muun muassa WinTecin uuden teknisen johtajan valinta. »Uuden teknologian vuoksi johtajavalinta on kriittisen tärkeä. Mitään ei saa vuotaa kilpailijoille, teknologian hiominen pitää saattaa päätökseen ja...»

Toisin sanoen en saa munata valintaa. »Lähettaisitkö kaikkien hakijoiden hakemukset ja CV:t» – *ja mitä näitä on* – »sähköpostitse? Tutkin niitä kotona, jos sopii?» Jesse osaisi auttaa. »Etsin oman suosikkini, perustelen sen, ja sitten sinä voit kertoa oman mielipiteesi ja mitä muu johto miettii. Sopiiiko?»

Robban nyökkäsi. »Selvä, lähetän kaiken sinulle tunnin sisällä. Alex – ymmärrätkö varmasti, mistä tässä on kyse? Sinulla on käsissäsi teknologia, joka onnistuessaan mullistaa...»

»Vaikka mitä, tiedetään. Mutta jos mietin sitä liikaa, menen paniikkiin. Ymmärrätkö sä sen?»

Mies nyökkäsi. »No, oli minulla vielä muutakin. Säästin hyvät uutiset viimeiseksi.»

Oivat uutiset kelluivat harmaanpuhuvan vastuun valtameren ja syvyyksissä lymyilevän uhan pintavedessä. Olo oli sekava. Kun ulko-ovi läimähti kiinni takanani, melkein kuvittelin Lauran seuraavan minua. Melkein. Aloin juosta takaisin kohti turvaa. Askel askeleelta karistin pelon ja väärän identiteettini harteiltani. Jesse ei antaisi minulle tapahtua mitään pahaa. Hänelle olin oma itseni.

Olin ollut niin onnellinen, kun Jesse oli vihdoin saanut tietää, kuka ja mikä olin. Kaikki oli ollut täydellistä, enkä ollut kaivannut mitään muuta. Mutta konkreettinen muistutus edessä olevasta oikeudenkäynnistä ja murhaajan vaikutuspiirin laajuudesta oli karkottanut illuusiot turvallisesta lintukodosta. Vain yksi ihminen maailmassa tiesi, kuka en ollut. Ja vain tämä sama yksilö tiesi, ettei minulla ollut aavistustakaan siitä, kuka loppujen lopuksi olin.

Yksi oljenkorsi. Parempi se oli kuin ei mitään, mutta olipahan heppoinen turva maailmani pahuutta vastaan.

Hitto.

»Jesse? Juhuu?» huusin jo eteisestä. Kultani ilmaantui näköpiiriini. »Harri on saanut talon myytyä!» julistin juhlallisesti. Kertoisin testamentista vasta myöhemmin.

»Loistavaa! Kenelle?»

»Jollekin monilapsisille perheelle, siellä alkaa heti remontti. Halutaan lisää makkareita ja... Ei sillä ole väliä! Pääasia, että se on myyty!»

»Muistatko mitä lupasit?»

Ai niin. Olin luvannut pelata Trivialia viimeistään, kun Winterien talokauppa oli saatu tehtyä. Taisi olla aika vahvistaa minäkuva. Ei siitä haittaakaan olisi.

3.

Trivial Pursuitin pelaaminen valaisi erinäisiä asioita.

»Et ole ihan maantietonero», Jesse totesi.

»Iberian ja Liberian voi sekoittaa kuka vain», mutisin. »Älä kysy enää lämmittelykysymyksiä. Kysy jotain relevanttia, leffoista ja niin edelleen.»

Tiesin Tuulen viemää ja joitain muita klassikkoelokuvia. »Mitä jos olen sun isomummusi aikalaisia?» kysyin vain puoleksi leikilläni. »Ajattele, sun tyttökaveri onkin ikinuori 95-vee.»

»Rakkahin Aune-Orvokki, en usko sen olevan kohtalomme», Jesse värisytti ääntään vanhojen Suomi-leffojen tyyliin. »Osasit alusta pitäen käyttää läppäriä, iPadia ja niin edelleen. Luulen, että sä olet vain katsonut klassikoita. Lempileffoistasi päätellen olet enemmän mun äidin ikäluokkaa.»

»Puuma silti. Takaisin tulevaisuuteen?» mutisin. Kahdeksankymmenluku tosiaan avautui minulle leffapuolelta, mutta musiikin saralta tunnistin vain pari hittiä, en muuta. Siirryimme vuosituhannen taitetta kohti.

»Mitä jos en muista mitään?» Ei ihme, että pelkuruus oli niin yleistä. Se houkutteli minuakin. »Olen täällä, ja kaikki on hyvin. Mitä väliä sillä on, kuka olin joskus?»

Jesse katsoi minua hitaasti. »On sillä väliä, ainakin mulle.»

Ehkä niin, vaikka paluuta entiseen ei ollut omalla kohdallani eikä muidenkaan.

»Meidän on pakko tehdä jotain», Jesse sanoi samalla kun näpytteli läppärinsä kirjaimistoa. Vilkaisin hänen olkansa yli. *Just*. Taulukko faktoista, joita olimme saaneet selville.

»Pitääkö sun olla noin järjestelmällinen? Lokerointi ahdistaa mua. Hakkeroi jotain muuta kuin minua.» Jesse olisi varmaan halunnut tutkia kovalevyäni ja selvittää hakuhistoriaani ja muuta liikennettä. Tuntee-sarakkeessa oli jo muun muassa Aamiainen Tiffanylla, Jättiläinen ja The Sound of Music. Biiseistä tunsin *Circle in the Sand*n ja *What's Love Got to Do with It*n – mutta noita nyt kyllä kuuli radiosta joka kesä. Kirjoista minulle oli luettu ainakin *Kaislikossa suhisee*, Pekka Töpöhännät, Eemelit, Nalle Puhit ja kaikki muutkin lasten klassikot. Osasin joitakin loruja jopa ulkoa.

Silti tutut asiat olivat pieniä pisaroita valtavassa tuntemattomuuden meressä.

»Älä nyt. Muistiinpanojen avulla on helpompi löytää punainen lanka: mitä muistat ja miltä ajanjaksolta ja mitä et.» Jesse katsoi minua. *Hitto*. On vaikea vastustaa kundia, jonka silmät ovat kuin bambilla, sulaneen suklaan väriset ja tuuhearipsiset.

»Pelataan sitten», myönnäin.

»Hyvä.» Jesse olisi voinut lisätä vaikka mitä. Hän tiesi, että minua pelotti yrittää selvittää, kuka olin ollut ennen kuolemaani. Olin sinnikäs, mutta rajansa kaikella. Kun iskee päänsä seinään tarpeeksi monta kertaa, siitä seuraa aivovaurio. Tai jotain muuta ei toivottua.

Jesse kaivoi esiin uudet kysymykset. »Tässä on lisää ysärijuttuja, kun voihan olla, että elit jo silloin.»

»Mutta ei pelatakaan, kysele vain, keskity ajankohtaisiin kysymyksiin. Kulttuuri- tai viihdekysymyksiin. Sellaisiin, jotka olisin tiennyt, jos olisin elänyt silloin.»

»Selvä. Okei: Minkä yhtyeen hittejä ovat *Keltainen toukokuu* ja *Neiti Groove*?»

»Mitkä?»

»Eli et tiedä», Jesse tulkitsi. »Oikea vastaus on Aikakone.»

»Ai niin. Niitä on soitettu radiossa, mutta en kyllä muista niitä vanhastaan. Kysy lisää.»

»Kuka esitti pääosaa elokuvassa Seitsemän?»

»Aleksis Kivi?»

»He-he. Brad Pitt.»

»Ai.»

»Minkä ruotslaisbändin hittejä olivat *Love Fool* ja *My Favorite Game*?»

»Cardigansin.» Vastaus tuli kuin tykin suusta. Katsoimme Jessen kanssa toisiamme ällistyneinä. Kokeilin. Pystyin hyräilemään biisin muistista. *Mitä, mitä, mitä!* Suljin silmäni ja tunsin jotain.

»Mä en tiennyt, että sä olet fani», Jesse sanoi.

Pudistin päätäni. »En olekaan. Biisi vain ilmestyi mun mieleen. Niin kuin kielon tuoksu ja nyt tämä... Mulle tulee mieleen äiti.» Yritin kaivautua syvemmälle tunnemuistoon, mutta niin kuin aina, se muuttui varjoksi ja hävisi. Huokaisin.

Jesse kysyi vielä muitakin kysymyksiä, mutten tiennyt vastauksia kuin pariin. »Joko en muista mitään, tai sitten en ollut leffankatselu- enkä musankuunteluikäinen vuonna 1995-1998.» *Olinkohan edes munasolu? Kai. Eivätkö tytöt syntyneet kaikki munasolut kropassaan?* »Mikä on toivottavaa noin puumamielessä.»

Jesse nauroi. »Katsotaan sitten myöhempiä aikoja.» Jesse kaivoi esille oman lapsuutensa ajoille sijoittuvan Trivialin.

Kohautin olkapäitäni, ja siirryimme uuden pelin kysymyksiin. »Yritä kysyä jotain sellaista, mitä ei ole ollut uutisissa tai

ONKO SINULLA MITÄÄN KÄSITYSTÄ SIITÄ, MILLAISTA ON ELÄÄ JONKUN TOISEN ELÄMÄÄ, JOKA IKINEN PÄIVÄ, VUODESTA TOISEEN?

Kukaan ei tiennyt, että olin eksynyt itsestäni, että olin hylännyt itseni menneisyyteen. Toivoin unien kantavan minut itseeni ja antavan vastaukset, joita kaipasin ja tarvitsin. Kuin Peter Panin varjo, halusin kotiin, kiinni itseeni.

Kun on selvinnyt sarjamurhaajan kynsistä naapurin hakkeen vaikuttavaan syliin, elämän pitäisi vihdoinkin olla malliltaan. Vaihdokas Alex saa kuitenkin kokea keinonahoissaan, että mikään ei ole niin kuin toivoisi, ja sisin on tärkeintä vain korulauseissa.

Alexin perimän yrityksen edistyksellinen energia-tekniikka horjuttaa vallalla olevia rakenteita, ja hänen henkeään uhataan yhä uudestaan. Jokainen askel kohti oman identiteetin selvittämistä tuntuu johtavan lähemmäs painajaismaista menneisyyttä.

Kintereillä lymyävä pahuuden varjo vaanii jokaista, jota Alex rakastaa. Onko jäljellä muuta vaihtoehtoa, kuin jättää kaikki taakseen?

The Body Jumper -sarja kertoo ulkokuoren alle haudatusta salaisuudesta. *Varjo* on sarjan toinen osa.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 413128

N84.2

ISBN 978-951-0-41312-8

